

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 462. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760317760.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: *Forskrevet*

☒ Og saaledes var Sommeren nu næsten tilende. Gerhard saa' tilbage paa Opholdet i Invalidehotellet som paa en besynderlig Blanding af Oplevelse og Drøm - paa en Uvirkelighed, hvori tre, fire Menneskers Figurer og Karakterer tegnede sig bestemt nok og dog saa vagt, saa henflydende - knyttede sammen ved et magisk Baand, en Skæbnetraad, der kunde bryde hvad Øjeblik det skulde være - og som dog holdt - maaske holdt ved det, man kalder *Poesi* .

☒ Gerhard smilede ved Ordet - og havde dog intet andet Udtryk derfor. Livet - forekom det ham - var ikke altid fortættet Handling, men langt oftere fortættede Følelser, Stemninger, intime Rørelser, Hemmeligheder, som enhver havde med sig selv og som maaske aldrig fandt noget Opgør.

463

☒ De dør med os - eller de siver ud, halvt med halvt imod vor Vilje. Vi er alle Poeter, nogle med, andre uden kunstnerisk Fremstillingsevne. Denne Kaliban, som ernærer sig ved »tilfældigt Sjøv« og maaske ved en ubetydelig Aarpenge fra Slægtinge eller Familiens Bo - og Ulf, som ogsaa ernærer sig »tilfældigt« og som gaar med Døden i Hjertet - begge de to, der ikke synes at kunne leve udenfor denne snevre Kreds, hvis lønlige Tiltrækning er over dem som Nationalfølelsen er over Nationerne..... og Kæmpen Matthias, der aldrig synes at tænke ud over Dagen, og hans halvblinde Kone, der kun tænker altfor meget, de begge to, der ernæres af Datteren, som de aldrig ser, medens den gamle Kone trykkes af en Sorg, der er en Hævn, som dog ikke synes at ramme..... hele det lille Invalidehotels lukkede Horisont og dog saa potenserede intime Liv, hvorpaa Købstaden ser ned med Prosaens bornerte Selvfølelse.... og Gerhards egen Stilling, usikker, utryg, mere paatvunget ham ved Tilfældigheder end valgt med velberaad Hu, og dog med en »Idé's« lysende Varme over sig..... hvad var det andet end Poesi? Hvordan, i alle gode Magters Navn, forvare sig imod Livets vilkaarlige Brutalitet, mod al den Hjerteraahed, som den stigende Udvikling slæber med sig fra Barbariet, om ikke man fledførte sig til Poesien som til en »mild Stiftelse«, der lader Eksistenskampens Vold og Lumpenhed og Uretfærdighed buldre som en Storm udenfor sine Mure? -

☒ Poesien! skulde være Gerhards Løsen - som den var Ulfs, hvormeget han end gav sig Udseende af at forkætre og forsømme den.....

☒ Og med Poesien i Form af Manuskriptet begav Gerhard sig den ikke ganske behagelige Gang til hans Svigerfa'r - Theaterchefen.